

Sygn. akt III AUz 52/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lipca 2015r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Urszula Iwanowska
Sędziowie:	SSA Zofia Rybicka – Szkibiel (spr) SSA Jolanta Hawryszko

po rozpoznaniu w dniu 29 lipca 2015 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy T. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wysokość emerytury

na skutek zażalenia ubezpieczonego

na postanowienie Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 18 czerwca 2015 r. sygn. akt VI U 1011/14

p o s t a n a w i a :

oddalić zażalenie

SSA Zofia Rybicka - Szkibiel SSA Urszula Iwanowska SSA Jolanta Hawryszko

UZASADNIENIE

T. W. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 14 października 2014 r., znak (...) domagając się zmiany decyzji poprzez ponowne prawidłowe ustalenie wysokości renty od dnia 1 listopada 1991 r. i ponowne wyliczenie wysokości renty od dnia 1 stycznia 1992 r., a także zobowiązanie organu rentowego do wyliczenia i wypłacenia powstałej z tego tytułu różnicy i odsetek od powstałej różnicy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i dopuszczenie dowodu z akt ZUS dołączonych do sprawy VI U 381/14. Wskazał, że kolejne postępowania sądowe nie wykazały błędów wysokości świadczenia. Nowy wniosek nie ujawnił zatem ani nowych okoliczności, ani nie zawiera nowych dowodów istniejących przed podjęciem decyzji organu rentowego i mających wpływ na ustalenie wysokości świadczenia.

Postanowieniem z dnia 18 czerwca 2015 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gorzowie Wielkopolskim odrzucił odwołanie.

Sąd ustalił, że ubezpieczony na mocy decyzji z dnia 5 lipca 2001 r. uzyskał prawo do emerytury od dnia 1 czerwca 2001 r. Wcześniej pobierał rentę na podstawie decyzji z dnia 23 lutego 2001 r. określonej wskaźnikiem 163,49%. Ubezpieczony nie zaskarżył tych decyzji.

W dniu 24 grudnia 2003 r. złożył wniosek o przeliczenie świadczenia od dnia 1 stycznia 2001 r. z zastosowaniem WWPW 179,7% wyliczonego z dziesięciu kolejnych lat kalendarzowych 1969-1978 licząc od przyznania renty. Organ rentowy wydał w dniu 22 czerwca 2004 r. decyzję odmowną. Wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2005 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. oddalił odwołanie ubezpieczonego z uwagi na brak wskazania nowych okoliczności mogących wpłynąć na wysokość emerytury. Wyrokiem z dnia 20 września 2007 Sąd ten odrzucił odwołanie ubezpieczonego od decyzji z dnia 23 stycznia 2001 r. w zakresie żądania przeliczenia świadczenia od 1 stycznia 2001 r., a w zakresie decyzji z dnia 5 lipca 2001 r. sprawę przekazał organowi rentowemu, który wydał 11 czerwca 2008 r. decyzję odmawiającą przeliczenia emerytury od 1 czerwca 2006 r. wskaźnikiem 179,7%, gdyż była ona niższa od wypłacanej skarżącemu. Również ta decyzja nie została zaskarżona przez ubezpieczonego.

T. W. w dniu 22 października 2009 r. ponownie zażądał wznowienia postępowania i przeliczenia emerytury kwestionując decyzję z dnia 5 lipca 2001 r. Organ rentowy decyzją z dnia 11 lutego 2010 r. odmówił przeliczenia emerytury ze względu na brak nowych dowodów i okoliczności mogących mieć wpływ na wysokość emerytury, a wyrokiem z dnia 6 maja 2010 r. Sąd oddalił odwołanie ubezpieczonego od tej decyzji. Dnia 20 lipca 2010 r. ubezpieczony ponownie wystąpił o przeliczenie emerytury od 1 stycznia 2001 r. ze wskaźnikiem 179,7%. Decyzją z 18 października 2011 r. organ rentowy odmówił prawa do przeliczenia świadczenia z uwagi na brak nowych dowodów mogących mieć wpływ na wysokość emerytury. Ubezpieczony odwołał się od decyzji wskazując, że nową okolicznością w sprawie jest uchwała Sądu Najwyższego z 15 lutego 2006 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. powołując się na art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. odrzucił odwołanie. Kolejne odwołanie ubezpieczonego od decyzji waloryzacyjnej z dnia 1 marca 2012 r. zostało przez Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. odrzucone również w trybie art. 199 § 1 pkt. 2 k.p.c.

Organ rentowy w dniu 1 marca 2014 r. wydał decyzję waloryzacyjną, która została zakwestionowana przez ubezpieczonego odwołaniem z dnia 4 kwietnia 2014 r. W dniu 14 października 2014 r. organ rentowy wydał decyzję odmawiającą ubezpieczonemu ponownego ustalenia wysokości świadczeń powołując się na art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Od tej decyzji ubezpieczony wniósł odwołanie, a sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt VI U 1011/14. Postanowieniem z dnia 15 grudnia 2014 r. w sprawie VI U 381/14 Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. odrzucił odwołanie T. W.. Ten sam Sąd postanowieniem z dnia 29 stycznia 2014 r. w sprawie VI U 1011/14 na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. zawiesił postępowanie do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie VI U 381/14. Sąd Apelacyjny w Szczecinie w postanowieniu z dnia 9 marca 2015 r. oddalił zażalenie ubezpieczonego na postanowienie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 15 grudnia 2014 r. w sprawie VI U 381/14. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. postanowieniem z dnia 14 maja 2014 r. w sprawie VI U 1011/14 podjął zawieszone postępowanie.

Sąd Okręgowy podkreślił, że postępowanie w zakresie wysokości renty/emerytury skarżącego zostało już prawomocnie rozstrzygnięte w wyrokach wydanych w sprawach VI U 482/06, VI U 78/09, VI U 989/09, VI U 430/10, VI U 1608/11, VI U 228/12, VI U 686/12 i VI U 381/14, przy czym ubezpieczony temu nie zaprzeczał, przyznając, że takie orzeczenia zapadły, ale jednocześnie twierdził, że Sądy się myliły.

Sąd pierwszej instancji podzielił pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w postanowieniu w sprawie II UKN 105/98, mówiący, że wszczynające postępowanie sądowe odwołanie od decyzji organu rentowego pełni rolę pozwu. Stąd też w sytuacji, gdy o to samo roszczenie między tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie osądzona, sąd powinien odwołanie odrzucić na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. W postępowaniu zachodziła res iudicata, gdyż ubezpieczony nie wskazywał na nowe dowody i nowe okoliczności, w związku z czym odwołanie ubezpieczonego podlegało odrzuceniu na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.

Z powyższym postanowieniem nie zgodził się T. W., który w złożonym zażaleniu wskazał, że organ rentowy zaniżył mu wyliczenie świadczenia decyzją wydaną w dniu 9 lipca 1992 r. Skarżący twierdzi, że do dnia 30 marca 1991 r. organ

rentowy prawidłowo naliczał mu rentę. Wskazał, że w piśmie z dnia 4 kwietnia 2014 r. zaskarżył wszystkie decyzje z powodu błędu popełnionego w decyzji z dnia 9 lipca 1992 r., a powoływanie się na sprawy toczące się przed Sądem między 2001 a 2012 r. i które przegrał nie powinno mieć miejsca i jest zbyteczne. Podał również, że błędnie wyliczono WWPW.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wskazać należy, że stosownie do treści art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona. O powadze rzeczy osądzonej, poza identycznością stron i identycznością przedmiotu rozstrzygnięcia, decyduje także tożsamość podstawy sporu.

Sąd Apelacyjny w całości podziela i przyjmuje za własne zarówno ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne przedstawione przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia i nie widzi potrzeby ich ponownego szczegółowego przytaczania. Analiza tych ustaleń, w tym treści odwołania i stanowiska ubezpieczonego doprowadziła Sąd Odwoławczy do wniosku, że Sąd pierwszej instancji prawidłowo uznał, iż zachodzą w niniejszej sprawie przesłanki do odrzucenia odwołania w związku z powagą rzeczy osądzonej.

Nie budziły wątpliwości Sądu Odwoławczego ustalenia, z których wynika, że kwestia wysokości renty/emerytury skarżącego została prawomocnie rozstrzygnięta w wyrokach wydanych w sprawach VI U 482/06, VI U 78/09, VI U 989/09, VI U 430/10, VI U 1608/11, VI U 228/12, VI U 686/12 i VI U 381/14.

W sprawie podkreślić trzeba, że składając ponowny wniosek o emeryturę T. W. nie przedłożył i nie naprowadził żadnych nowych dowodów, które mogłyby uzasadniać jego roszczenie. Również w odwołaniu od decyzji wydanej na skutek tego wniosku w dniu 8 listopada 2014 r. ubezpieczony nie naprowadził żadnych nowych dowodów czy okoliczności. W odwołaniu tym ubezpieczony powołał się jedynie na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2006 r. oraz podniósł, iż poprzednie toczące się przed Sądem sprawy są nieaktualne i nie mają nic wspólnego z zaskarżeniem z dnia 4 kwietnia 2014 r. ani z zaskarżeniami do spraw VI U 381/14 i VI U 1011/14.

Na aprobatę zasługuje stanowisko Sądu Okręgowego wskazujące, że decyzje organu rentowego nie korzystają z powagi rzeczy osądzonej. Upoważniało to organ rentowy do wydania decyzji waloryzacyjnej. Trafnie Sąd zauważył, że jedyną możliwością ubezpieczonego jest wznowienie postępowania, które przewiduje art. 399 i następne k.p.c., a więc prawomocny wyrok sądu pracy i ubezpieczeń społecznych nie zamyka zainteresowanemu drogi do ponownego złożenia wniosku o świadczenie w trybie art. 114 ustawy emerytalnej.

T. W. nie dołączył do wniosku żadnych dokumentów, nie wskazał na dowody i okoliczności w rozumieniu art. 114 ustawy o emeryturach i rentach. W związku z tym Sąd pierwszej instancji słusznie odrzucił odwołanie ubezpieczonego w trybie art. 199 ust. 1 pkt 2 k.p.c. przyjmując, że sprawa o to samo roszczenie między tymi samymi stronami została już prawomocnie osądzona, a okoliczności nie uległy zmianie. Innymi słowy zachodziła res iudicata, bo ubezpieczony nie wskazywał na nowe dowody i nowe okoliczności.

Uwzględniając wszystko powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w związku z art. 385 k.p.c. zażalenie, jako nieuzasadnione, oddalił w całości.

SSA Zofia Rybicka - Szkibiel SSA Urszula Iwanowska SSA Jolanta Hawryszko